

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci

žalobce: J. D., nar. X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2,

proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje,
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného datovaného dnem 10. 10. 2016, vypraveného dne 11. 10. 2016, č. j. KUKHK-32753/DS/2016/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 9. 6. 2016, č. j. ODP/52991-2016/jal 10770-2015/jal, jímž byl

žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), jichž se měl dopustit tím, že porušil ve třech případech ustanovení jeho § 10 odst. 3, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky RENAULT, registrační značky X, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Stalo se to tím, že:

- dne 10. 1. 2015 v 8:36 hod. na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové n. L., Lipnice, silnice II/300 směr centrum, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „*Obec*“ a IS 12b - „*Konec obce*“, blíže nezjištěný řidič při řízení motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0010, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 66 km/h, čímž nezjištěný řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona,
 - dne 10. 1. 2015 v 8:43 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „*Obec*“ a IS 12b - „*Konec obce*“, blíže nezjištěný řidič při řízení motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 75 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 72 km/h, čímž nezjištěný řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona,
 - dne 6. 3. 2015 v 17:48 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „*Obec*“ a IS 12b - „*Konec obce*“, blíže nezjištěný řidič při řízení motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 72 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 69 km/h, čímž nezjištěný řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se přestupku dle jeho ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4.
2. Za tato protiprávní jednání (přestupky), přetransformovaná do správního deliktu (o tom ještě dále), byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí

Za správnost vyhotovení: J. L.

podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl shora uvedeným žalovaným rozhodnutím. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

3. Žalobce předně vytýkal orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení vady správního řízení, spočívající v tom, že ve věci bylo rozhodováno na základě podkladů, které nebyly předmětem dokazování, respektive, že jej o prováděném dokazování nevyrozuměly. Tento postup způsobil podle žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ve druhém žalobním bodu vyslovil pochybnost nad tím, zda bylo měřeno v souladu s § 79a silničního zákona, v dalším namítal, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán podle něho neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. V opačném případě by mohl vést přestupkové řízení právě s ním. Namítal, že správní orgán prováděl nadbytečná šetření, namísto toho, aby se obrátil přímo na žalobce či jeho zmocněnce, kteří kontakt s panem L. Y., nar. X, X mohli zprostředkovat, nebo mu přímo písemnosti od správního orgánu osobně doručit (viz např. 50. bod žaloby). Ve čtvrtém žalobním bodu se žalobce dovolával s odkazem na § 125e odst. 1 silničního zákona liberace s tím, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení své právní povinnosti stanovené v jeho § 10 odst. 3 zabránil. Dále žalobce vytýkal orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, a to v části, nazvané „*Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce*“, že vydání rozhodnutí ve věci nepředcházelo ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. V šestém žalobním bodu žalobce namítal protiústavnost skutkové podstaty daných správních deliktů a v posledním žalobním bodu konstatoval, že pro něho bylo rozhodnutí překvapivé, když bylo rozhodnuto ve věci, přestože nebyl vyrozuměn o tom, která úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
5. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se vyjádřil k věci podáním ze dne 6. 1. 2017. Nejdříve v něm shrnul žalobcovy námitky, a pokud jde o odpovědi na ně, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dále shrnul dosavadní průběh správního řízení. K námitce týkající se účasti soukromoprávního subjektu na měření žalovaný mimo jiné uvedl, že Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na

základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Obecní policie měří rychlost v součinnosti s Policií České republiky (pro danou věc odkazoval na stránky

7. <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/Dokumenty> Choustnikovo Hradiste,
8. <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/Dokumenty> Lipnice). Žalovaný dále pokračoval s tím, že:
9. „Z hlediska technického je možné uvést, že *SMLOUVA O NÁJMU ZAŘÍZENÍ O POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB č. GE1/ZE130021/S 023, schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20.08.2013 končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Technicky ani není možné, aby soukromoprávní subjekt jakkoliv do chodu měřícího zařízení zasahoval. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie.*“
10. Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost je každoročně ověřována. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem.
11. V žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které bylo následně na výzvu správního orgánu doplněno. Žalobce namítal pouze tolik, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, jehož se měl v úmyslu zúčastnit, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa a že byl správní delikt již promlčen. Další námitky žalobce neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby.

12. Vzhledem k tomu navrhoval žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

13. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 23. ledna 2018. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili, byť k němu byli řádně předvoláni, žalovaný se z účasti na něm předem písemně omluvil.
14. Po zahájení jednání byl předsedou senátu přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě. Pověřený člen senátu JUDr. Pavel Kumprecht seznámil senát s podstatnými okolnostmi projednávané věci.
15. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:

- Návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - Smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
 - vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – lokality pro nasazení represivního kamerového systému,
 - Veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013.
16. Po krátké poradě senátu bez přerušení jednání bylo konstatováno, že krajský soud neprovede důkazy navržené žalobcem v bodech 8. (vyjádření Českého metrologického institutu) a 14. (zrušující rozhodnutí žalovaného za rok 2016) žaloby.
17. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

A. Skutkový stav věci

18. Správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupcích v dopravě ze dne 15. 3. 2015 (2x, zvlášť pro každý z přestupků) a ze dne 7. 5. 2015 specifikovaných výše. K jejich spáchání došlo motorovým vozidlem registrační značky X, konkrétně tím, že v uvedených místech jeho rychlost překročila nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Rychlost byla ve všech třech případech změřena silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity.
19. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci coby jeho provozovateli dle výpisu z karty vozidla výzvy podle § 125h odst. 1 silničního zákona. Ten však na výzvy nereagoval. Správní orgán se proto pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvami k podání vysvětlení dle § 60 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), ze dne 25. 5. 2015.
20. V reakci na to byla správnímu orgánu doručena vyjádření od zmocněnce žalobce, obchodní společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl

být ve všech případech pan L. Y., nar. X, X. Proto správní orgán předvolal tohoto údajného řidiče k podání vysvětlení ohledně uvedených přestupků, ale marně. Správnímu orgánu se totiž vždy vrátily příslušné Doručení těchto Předvolání k podání vysvětlení s tím, že jmenovaný je na dané adrese neznámý. Vzhledem k tomu správní orgán třemi samostatnými úkony ze dne 16. 12. 2015 odložil všechny přestupkové věci dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona, s to z důvodů v nich uvedených

21. Téhož dne zároveň vydal pod č. j.: ODP/133955-2015/jal 10770-2015/jal Oznámení o zahájení správního řízení spolu s Vyrozuměním účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání a Poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. K provedení důkazů mimo ústní jednání došlo prvně dne 13. 1. 2015, a po zrušení rozhodnutí prvoinstančního správního rozhodnutí ve věci rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. KUKHK-13900/DS/2016/GL, ještě dne 1. 6. 2016. Žalobce (jeho zmocněnec) se k těmto úkonům ani v jednom z uvedených dokazování mimo ústní jednání nedostavil, ačkoliv k nim byl řádně pozván.
22. Rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ze dne 9. 6. 2016, č. j. ODP/52991-2016/jal 10770-2015/jal, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle § 125f odst. 1 silničního zákona, za které mu byla ve spojeném řízení uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

23. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
24. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10,

odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

25. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
26. „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

27. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
28. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
29. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1.) Vady správního řízení

30. Tento žalobní bod v sobě zahrnoval celou výtek ve vztahu k postupu správních orgánů.

a) V první řadě žalobce namítal vady dokazování prováděného správním orgánem (neseznámení se všemi podklady rozhodnutí, rozhodování na základě podkladů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz, nevyrozumění o provádění dokazování), které žalovaný aproboval. Brojil proti tomu, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odvolaly v souvislosti s výkladem pojmu „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), aniž by touto listinou byl proveden důkaz, když nebyla součástí správního spisu. Neozřejmily ani, proč mají toto stanovisko při výkladu daného pojmu za směrodatné. Žalobce má pochybnost, zda použitý rychloměr skutečně automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy byl, když správní orgán neuvedl, jakými vlastnostmi se vyznačuje a neprovedl srovnání, zda jeho vlastnosti odpovídají vlastnostem automatu. V souvislosti s tím se dovolával provedení důkazu Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity, jímž byla v daném případě změřena rychlost vozidla žalobce. Dále navrhoval, aby si soud k této otázce vyžádal vyjádření Českého metrologického institutu.

K této námitce třeba předně uvést, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko odvolal (viz předposlední odstavec na straně šesté dole), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředkem bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 30. 5. 2014, č. 8012-OL-70126-14, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 18. 3. 2014, č. 8012-OL-70055-14, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy, a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, č.

j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel).

Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.

Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.

Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.

Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“

Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12. 6. 2013 pod č. KTÚ/VERJ-2013/590). Za tohoto stavu (existence Ověřovacích listů + Certifikát o schválení typu měřidla), byl návrh žalobce, aby si krajský soud vyžádal vyjádření Českého metrologického institutu, zcela nadbytečný.

Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

b) Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl jako důkazy mimo ústní jednání souhlas Doprávního inspektorátu Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, ze dne 31. 12. 2014, č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, s prováděním úsekového měření v daných místech, souhlas se součinností dle § 79a silničního zákona pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem a další části správního spisu (kromě fotografické dokumentace a výpisu z karty vozidla). S tímto postupem žalobce spojoval porušení zásady bezprostřednosti, ust. § 36 odst. 3 správního řádu, jakož i závazný právní názor vyslovený žalovaným ve zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu prý bylo rozhodnutí správního orgánu pro žalobce překvapivé, když mu je známo, že „*žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovede při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování.*“

K tomu krajský soud zjistil, že pod č. 1. 44 správního spisu je založen Záznam o provedení důkazu listinou, v němž správní orgán uvádí, kterými částmi správního spisu provedl dne 13. 1. 2016 mimo ústní jednání. Jsou konkretizovány listy správního spisu v počtu 43, tedy správní orgán provedl dokazování celým správním spisem. Tedy i Souhlas Doprávního inspektorátu Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, ze dne 31. 12. 2014, č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, s prováděním úsekového měření v daných místech a se součinností při měření rychlosti na nich dle § 79a silničního zákona, který je ve správním spisu založen pod č. 1. 40.

Není pak správný názor žalovaného v jeho jiných, žalobcem odkazovaných zrušovacích rozhodnutích, že při dokazování listinami mimo ústní jednání v nepřítomnosti dalších osob je třeba tyto listiny číst, že je třeba vše popsat, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, uvést úvahy správního orgánu, a že i případný pouhý soupis listin je nedostatečný. Takové náležitosti nepožaduje správní řád ani k protokolu, ani u

záznamu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

Přesto správní orgán po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. KUKHK-13900/DS/2016/GL, ještě znovu dokazování opakoval dne 1. 6. 2016, k němuž zmocněnce žalobce řádně pozval. Ten se však k němu bez jakéhokoli vysvětlení nedostavil. O průběhu dokazování mimo ústní jednání byl sepsán protokol, z něhož je zřejmé, že bylo opakováno dokazování fotografickou dokumentací a výpisem z karty osobního motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky 4U2 9920. Dalších důkazů nebylo pro zjištění skutkového stavu věci třeba.

Dlužno přitom poznamenat, že do doby vydání prvoinstančního správního rozhodnutí neprojevoval žalobce žádný zájem o průběh řízení o správním deliktu a neúčastnil se dokazování mimo ústní jednání dne 13. 1. 2016. Přitom jeho zmocněnec byl o provedení důkazů mimo ústní jednání včas informován, jakož i poučen o tom, že má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přesto žalobce svých práv nevyužil a neúčastnil se ani opakování dokazování mimo ústní jednání dne 1. 6. 2016. Jinými slovy, neměl ani za to, že by pro zjištění skutkového stavu věci bylo třeba provést ještě nějaké další důkazy.

K průběhu dokazování dne 13. 1. 2016, o němž byl učiněn „pouze“ Záznam o provedení důkazu listinou, snad možno ještě dodat, že když se jej žalobce neúčastnil, tak by byl požadavek trvat na tom, aby si jednotlivé důkazní prostředky četla sama pro sebe oprávněná úřední osoba, skutečný formalismus. Jinými také slovy, ať již by byly čteny při dokazování mimo ústní jednání všechny listiny anebo žádná, na postavení žalobce by to v tu chvíli nic nezměnilo, když se tohoto jednání neúčastnil. O obsah správního spisu projevil zájem až v odvolání proti prvnímu prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016.

Jak je však z obsahu správního spisu zřejmé, prvoinstanční správní orgán dostal svým povinností zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v dané věci. Na této skutečnosti nic nezměnily ani krajským soudem provedené důkazy, když ty jejich zjištění ještě podpořily.

Možno snad jen dodat, že i v případě, že by vůbec nebyl učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Viz rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 – 337, podle něhož: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.*“

V nadepsané věci byl učiněn Záznam o provedení důkazu listinou a ještě sepsán v opakovaném dokazování Protokol a v něm zaznamenány rozhodující skutečnosti pro rozhodnutí ve věci (viz výše), přičemž nebyla zjištěna žádná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by bylo pochyb o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobce měl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však žalobce nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal, k porušení procesních práv žalobce nedošlo ani v tomto směru.

c) Žalobce má rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné rovněž z toho důvodu, že správní orgán v něm neuvedl, odkud a jakým způsobem čerpal informace o tom, že se měřený úsek nachází v zastavěném území obce Choustníkovo Hradiště, je dlouhý 475 m, že je na pozemní komunikaci označen bílým vodorovným značením a že se nachází mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“ a že měřený úsek nachází v zastavěném území obce Dvůr Králové nad Labem, je dlouhý 643,35 m, že je na pozemní komunikaci označen bílým vodorovným značením a že se nachází mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“

Nevysvětlil také, ve významu jakého zákona pojem „zastavěné území“ chápe. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) silničního zákona a na § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle něho správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by v celé délce měřených úseků rychlostní limit 50 km/h.

Totéž žalobce namítl stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště a Lipnice (část obce Dvůr Králové nad Labem). Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný. Z obsahu správního spisu také nevyplývá (a správní orgány toto vůbec nezjišťovaly), kde měřený úsek začínal a končil.

K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 10. 1. 2015 (2x) a ze dne 6. 3. 2015, jsou přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. a 4. silničního zákona, tedy překročeními nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně i více než 20 km/h (podle jednotlivých případů. Jedná se tedy o přestupky spáchané v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) silničního zákona je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

Pro naplnění skutkové podstaty žalobcem vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřené úseky nacházely v obcích ve smyslu silničního zákona, nikoliv zda celé měřené úseky probíhaly jejich zastavěným územím v kontextu namítaného stavebního zákona, případně zákona o ochraně zemědělského půdního fondu apod. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají.

Že se měřený úsek na silnici č. I/37 v obci Choustníkově Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“ a měřený úsek na silnici II/300 v obci Dvůr Králové nad Labem – Lipnice mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, skutečně nacházejí vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacích listů Českého metrologického institutu, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkově Hradiště, a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel (viz výše). Všechny tyto listiny, důkazy, jsou od počátku součástí správního spisu a žalobce, jeho zmocněnec se s nimi mohl kdykoliv seznámit.

Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci uvedených obcí, stejně jako kde v nich měřené úseky začínaly a končily. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřené úseky nacházely na území zmíněných obcí ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcem tvrzená obava z toho, zda skutečně celé měřené úseky probíhaly územím obcí, tedy zda po celé délce měřených úseků platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobitelný závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Tvrzení žalobce je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.

d) Žalobce dále namítal neprůkaznost fotodokumentace, z níž správní orgány vycházely. Podle této námítky není z fotografií z měření patrné, kde došlo k jejich pořízení, zda se skutečně jednalo o úsek, pro který je rychloměr ověřen, neboť z nich není zřejmé, na jakém

místě byly pořízeny. Takové fotografie nemohou dle žalobce postačovat jako podklad o vině z údajného správního deliktu, neboť existuje důvodná pochybnost o tom, kde došlo k měření rychlosti (a zda se jednalo o úsek, pro který je použitý rychloměr ověřen), když písemné údaje na výstupu z rychloměru mají povahu úředního záznamu (neboť jsou vyplňovány obsluhou, případně operátorem, nikoli rychloměrem), a tedy k prokázání rozhodných skutečností nepostačují v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36. V něm se totiž mimo jiné uvádí, že: „V nyní projednávaném případě přitom byly úřední záznam i oznámení o přestupku použity způsobem, který lze stěží označit za toliko podpůrný či dokreslující. Vzhledem k tomu, že je fotografie z měřícího zařízení natolik nekvalitní, jak je popsáno v bodě [11] tohoto rozsudku, je zřejmé, že ztotožnění stěžovatelova vozidla s vozidlem na snímku bylo v úvaze krajského soudu provedeno primárně na základě informací obsažených v jednostranném úředním záznamu zasabujícího policisty a v oznámení z přestupku, které stěžovatel nepodepsal. Jak plyne z výše rozebírané judikatury, takové použití úředního záznamu a oznámení o přestupku – tedy použití těchto dokumentů jako rozhodujících důkazů za situace důkazní nouze – je nepřijatelné.“

Rovněž s ohledem na to žalobce namítl, že skutkový stav věci nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu, neboť o rozhodných skutečnostech zůstala důvodná pochybnost, která nebyla předmětem dokazování ve správním řízení.

K tomu třeba předně uvést, že v daných případech nebyla měřena rychlost vozidla mobilními radary na různých místech pozemních komunikací a za různých podmínek individualizujících vždy dané místo, nýbrž že šlo v posuzované věci vždy o úsekové měření rychlosti, které je založeno na jiném principu. Zaznamená totiž průjezd osobního automobilu podle registrační značky na dvou předem daných (schválených) místech, mezi kterými je vždy určitá vzdálenost. Tuto vzdálenost radar zná a podle času, za jaký dané auto projede měřeným úsekem, je spočítána jeho průměrná rychlost. Na silnici vymezují tento úsek příčné bílé čáry a o pár metrů dál jsou na sloupech měřicí kamery. Samotná měřicí zařízení jsou přitom stacionární.

V přezkoumávané věci šlo o plně automatizované technické prostředky používané bez obsluhy (viz výše), konkrétně typu SYDO Traffic Velocity, opatřené Ověřovacími listy Českého metrologického institutu. V nich je umístění jednotlivých měřících zařízení konkrétně specifikováno. Jejich umístění v uvedených obcích pak bylo z hlediska provozu na pozemních komunikacích odsouhlaseno rovněž Policií České republiky, Územním odborem Trutnov, dopravním inspektorátem, ze dne 31. 12. 2014 (vyjádření k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel). O místu měření tak nemůže být sebemenších pochyb, stejně jako o délkách úseků, v nichž měření probíhalo a pro které byla měřicí zařízení ověřena. K výstupům z uvedených měřících zařízení (vytištění fotodokumentace) pak dochází zcela automaticky, bez vnějších zásahů.

Pokud se pak žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, třeba uvést, že nepřipadně. Fotografie z měřících zařízení (viz č. l. 3, 14 a 23 správního spisu) totiž nejsou v přezkoumávané věci natolik nekvalitní, aby nebyla možná identifikace žalobcova vozidla, jde o relevantní důkazní prostředky.

Lze tak uzavřít, že argumentace žalobce ohledně neprůkaznosti použité fotodokumentace a pochybností ohledně místa spáchání přestupků je zcela lichá, neboť v případě úsekového měření jde o úsek pevně zafixovaný na pozemní komunikaci, se stacionárními měřicí, v němž dochází k měření. Jako je tomu i v Choustníkově Hradišti a Dvoře Králové nad Labem – Lipnici.

e) Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesrozumitelnosti výroku žalovaného rozhodnutí, když se v něm *„podává pouze to, jak žalovaný naložil s rozhodnutím prvního stupně – zčásti jej změnil a zčásti jej potvrdil. O tom, jak naložil s odvoláním, však ve výroku není uvedeno nic.“* Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení *„Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části*

odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“

Jak je z žalovaného rozhodnutí zřejmé, žalovaný změnil podle citovaného ustanovení bod 2. výrokové části prvoinstančního správního rozhodnutí, a to v rozsahu jednoho znaku vztahujícího se ke skutkové podstatě daného přestupku, když ta jinak v něm uvedena byla (viz odkaz na naměřenou rychlost 72 km/h, a to je třeba zdůraznit). Ve zbytku pak odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil. Postupoval tedy přesně podle dikce zákona (správního řádu), když ten pro případ rozhodnutí o odvolání podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu s výrokem o zamítnutí odvolání nepočítá.

f) Dále žalobce namítal překročení pravomoci správního orgánu spočívající v tom, že mu prý byl závazně určen způsob realizace jeho procesních práv jakožto účastníka řízení o přestupku. Poukazoval přitom na obsah listiny ze dne 4. 5. 2016, č. j.: ODP/43345-2016/jal 10770-2015/jal, kde se mimo jiné uvádí:

„Po provedení důkazu mimo ústní jednání bude mít správní orgán shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 08.06.2016 včetně. S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.“

Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí - 08:00 do 17:00 hod.

Úterý - 08:00 do 11:30 hod.

Středa - 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek - 08:00 do 11:30 hod.

Pátek - 08:00 do 11:30 hod.

Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“

K tomu žalobce zastal názor, že má právo realizovat svá účastnická práva (je-li to s ohledem na jejich povahu možné) jakýmkoliv způsobem, tzn. např. i „dálkově“, tedy vyjádřit se k podkladům rozhodnutí písemně (e-mailem, datovou zprávou, poštou), či prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Z toho dovozoval, že správní orgán neoprávněně omezil způsob realizace účastnických práv žalobce na území kanceláře oprávněné úřední osoby osobním podáním, a to pouze v

úředních hodinách. Tato vada řízení nepochybně měla podle žalobce za následek nezákonnost rozhodnutí prvního stupně. Vycházel totiž z toho, že se skutečně může k podkladům rozhodnutí vyjádřit pouze ústně v kanceláři oprávněné úřední osoby, jak stanovil správní orgán. V důsledku nezákonného postupu tak bylo žalobci znemožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Na podporu tohoto tvrzení odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 1. 7. 2016, č. j. JMK 103825/2016. Námitka není důvodná.

Žalobce se snažil prokázat nesprávný postup správního orgánu na základě jeho písemnosti ze dne 4. 5. 2016, tedy úkonu označenému „*Vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odvolání proti rozhodnutí, Vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání, Poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.*“ V této písemnosti ale správní orgán žalobce nikterak neomezuje v jeho procesní volnosti, ve způsobu realizace jeho účastnických práv a tedy bylo zcela na něm, zda se např. ústního jednání zúčastní či nikoliv, zda se k věci vyjádří pouze písemně, požádá o předložení fotokopie správního spisu atd. V tomto směru žádná omezení pro žalobce z uvedené písemnosti neplynou. Tato skutečnost ostatně vyplývá z formulací v ní uvedených jako „*máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit*“ nebo „*ste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení*“. Pouze pro případ, že by se chtěl žalobce seznámit se správním spisem osobně, je ve zmiňované písemnosti uvedeno, že: „*Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu...*“, přičemž je žalobce zároveň instruován, a to s ohledem na jeho zájmy, jak to nejlépe provést. Pro případ, že by se zúčastnil jednání, byl poučen o tom, aby nezapomněl na průkaz totožnosti.

Uvedenou námitku tak nelze hodnotit jinak, než jako další z mnoha absurdit, zvláště když zmocněnec žalobce obchodní společnost FLEET Control, s.r.o., zastupuje v obdobných věcech před uvedeným správním orgánem opakovaně, a to přinejmenším v desítkách dalších případů, jak je krajskému soudu z úřední činnosti známo.

g) Žalobce dále namítal, že žalovaný nerespektoval zásadu zákazu *reformatio in peius*, když prvoinstanční rozhodnutí, co do činu spáchaného dne 10. 1. 2015 v čase 8:43 hod. v obci Choustníkovo Hradiště, právně překvalifikoval z přestupku vykazujícího znaky dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. silničního zákona na přestupek vykazující znaky dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. téhož zákona. Došlo tak podle něho ke změně na přísnější právní kvalifikaci (neboť „*nová*“ skutková podstata zahrnuje vyšší překročení rychlosti, než „*stará*“). Přitom i „*pouhá*“ přísnější právní kvalifikace je porušením zákazu změny k horšímu v odvolacím řízení (pokud bylo odvolání podáno pouze ve prospěch dotčeného účastníka řízení, což bylo, neboť odvolání podal pouze žalobce), jak dovodil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 14. 8. 2016, sp. zn. 5 Tdo 741/2013. V této souvislosti žalobce odkazoval též na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 3 Tdo 687/2006. Žalobce zároveň vyloučil, že by bylo možno tuto vadu odstranit formou nápravy zjevné nesprávnosti. Krom toho došlo ke změně právní kvalifikace skutku, aniž by byl o tom žalobce jakkoliv vyrozuměn předem, aby na takovou změnu mohl reagovat. Tím mělo dojít ke zkrácení práva žalobce se hájit, neboť mu nebylo známo, co přesně mu je kladeno za vinu (resp. jak je skutek rozhodujícím správním orgánem právně kvalifikován). I „*pouhé*“ zpřísnění právní kvalifikace má přitom pro žalobce nepříznivé důsledky, neboť nelze mj. vyloučit, že správně-deliktní minulost žalobce (jakož i

konkrétní právní kvalifikace) bude podstatným kritériem při výměře pokuty za správní delikt dle § 125f silničního zákona v případě budoucího řízení.

K této námitce třeba předně uvést, že žalobce byl postižen za správní delikt, jehož se dopustil dle § 125f odst. 1 silničního zákona, kdy jeho tehdy platné znění stanovilo, že: „*Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“ Právě za tento správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč, a v tomto směru k žádnému právnímu překvalifikování správního deliktu nedošlo. Žalovaný změnil pouze tu část výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, v níž

bylo popsáno jedno ze tří přestupkových jednání neznámého řidiče, k němuž došlo dne 10. 1. 2015 v čase 8:43 hod. v obci Choustníkovo Hradiště. Ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí je k tomu uvedeno, že předmětnému vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. a že při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 72 km/hod. O tomto protiprávním jednání nemá krajský soud sebemenších pochyb a i samotnému žalobci muselo být od počátku jasné, vzhledem k výslovnému uvedení naměřené rychlosti, k jaké skutkové podstatě přestupku se váže. Že nikoliv k § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. silničního zákona, neboť to se vztahuje na případy, kdy dojde k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. (a v přezkoumávané věci šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci), nýbrž že jde o případ o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/hod. a více, když byla uvedenému vozidlu naměřena nejnižší rychlost jízdy 72 km/hod. Právě proto byl na místě postih podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. citovaného zákona a vzhledem k tomu také žalovaný uvedenou část výroku prvoinstančního rozhodnutím změnil. Že šlo ze strany prvoinstančního správního orgánu o zjevný překlep (zřejmou nesprávnost, kdy šlo o chybu jen v jednom znaku textu) při písemném vyhotovování rozhodnutí svědčí naprosto jednoznačně jeho úvaha ohledně výše pokuty na straně 11. prvoinstančního rozhodnutí ze dne 9. 6. 2016, č. j.: ODP/52991-2016/jak 10770-2015/jal, když se v něm uvádí toto:

„Za správní delikt podle ustanovení § 125f odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Při stanovení výše sankce správní orgán použil rozmezí pokuty pro přestupek nejpřísněji postižitelný, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kdy při řízení vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 20 km/h a více, a to naměřením rychlosti jízdy 72 km/h. Za tento přestupek podle § 125c odst. 5 písm. písm. f) zákona o silničním provozu lze uložit pokutu od 2.500 Kč do 5.000 Kč. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy správní orgán uložil provozovateli vozidla pokutu ve výši 2.500 Kč, tedy nejnižší možnou ze sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu. Správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce ve výrokové části tohoto rozhodnutí je přiměřená a odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany provozovatele vozidla a bude mít dostatečný preventivní i výchovný účinek k jeho nápravě, aby v budoucnu se již takového jednání vyvaroval.“

Z uvedeného je naprosto jednoznačné, že z celkem tří spáchaných přestupků měl správní orgán za rozhodující pro stanovení výše postihu za správní delikt právě ten, jehož se změna dotkla, nikoliv však materiálně. A to nejen ve vztahu k výroku samotnému, ale i k jeho odůvodnění. Krajský soud nesdílí žádné překvapení žalobce, neboť mu muselo být od počátku zřejmé, co mu je kladeno za vinu a jaký trest je možné za takové protiprávní jednání uložit. Žalobci přitom byla uložena nejnížší možná sankce, tedy nebyla ani zohledněna skutečnost, že nezjištěný řidič spáchal ještě další dva přestupky, byť méně trestné. Žalovaný tedy nezměnil právní kvalifikaci skutku, a proto o tom ani žalobce nemusel vyvozovat. A proto ani ono „*zpřísnění právní kvalifikace*“, jak žalobce uváděl, nemůže mít pro něho nepříznivé důsledky. Nehledě na to, že v případě žalobce jde v přezkoumávané věci o jeho objektivní odpovědnost za správní delikt, nikoliv za spáchaný přestupek (to jen zprostředkovaně). Odkazy žalobce na usnesení Nejvyššího soudu má krajský soud vzhledem k výše uvedenému za nepřipadné.

2.) Podmínky měření rychlosti dle § 79a silničního zákona

31. V tomto žalobním bodu vyjádřil žalobce pochybnost o tom, zda nebylo porušeno ust. § 79a silničního zákona, neboť z ověřovacího listu vyplývá (nejen jednoho), že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem. Žalobce navrhuje, aby si zdejší soud k této otázce vyžádal od obce Dvůr Králové nad Labem, obce Choustníkovo Hradiště a obce Lipnice veškeré smlouvy, které má za účelem měření rychlosti s tímto subjektem uzavřeny, aby mohla být míra participace tohoto soukromého subjektu na prováděném měření zhodnocena z hlediska § 79a silničního zákona. Odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67, podle něhož měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích nelze jakožto součást působnosti policie a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přenést bez zákonného zmocnění na jiný subjekt.
32. Rovněž nemělo být nijak prokázáno, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště a v obci Lipnice, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii. Vzhledem k tomu a s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* má žalobce za to, že takové zmocnění uděleno nebylo. Jako důkaz o vině přitom nemůže být použit důkazní prostředek získaný nezákonným postupem orgánu veřejné moci. Rovněž nebylo prokázáno, že byly splněny podmínky součinnosti stanovené Policií ČR (zde žalobce odkazoval na „*č. l. 19, str. 2.*“, zřejmě správního spisu, pod uvedeným číslem je však ve správním spisu vedeno „*Předvolání k podání vysvětlení*“ s textem pouze na jedné straně), a proto lze předpokládat, že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, a tedy je výstup z měření nepoužitelným důkazem.
33. K návrhu, aby si krajský soud opatřil smlouvy s obcemi, na základě nichž Městská policie Dvůr Králové nad Labem v nich prováděla měření rychlosti, třeba uvést, že v úvahu přicházela pouze veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, neboť Lipnice není samostatnou obcí, jak žalobce nesprávně uvádí. Je částí města Dvůr Králové nad Labem. Veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště o výkonu některých úkolů městské policie však součástí správního spisu byla a je, stejně jako opakovaně zmiňovaný souhlas Policie České republiky, územního

odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 31. 12. 2014 dle § 79a s měřením rychlostí vozidel v daných úsecích městskou policií (viz č. l. 37 správního spisu).

34. Krom toho provedl krajský soud při projednání žaloby důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S023, uzavřenou mezi pronajímatelem rychloměru GEMOS CZ, spol. s r.o., a nájemcem městem Dvůr Králové nad Labem dne 2. 12. 2013. Z jejího obsahu nevyplynulo, že by pronajímatel (soukromý vlastník) měřicího zařízení mohl do jeho chodu jakkoliv zasahovat, když jeho povinnosti plynoucí z předmětné smlouvy spočívají v tom, že rychloměr, předmět nájmu, bude funkční (viz Předmět smlouvy, bod 3. a násl.). Tato skutečnost není v rozporu s § 79a silničního zákona, měření rychlosti v daných případech nevykonával ani do něho nezasahoval soukromý subjekt – vlastník rychloměru. Rovněž v tomto směru se krajský soud ztotožnil se žalovaným, viz jeho vyjádření k žalobě. Žádná participace soukromého subjektu na měření rychlosti zjištěna nebyla a nejedná se tak v případě pořízené fotodokumentace o důkazní prostředky získané nezákonným způsobem. Odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu USA v tomto směru je zcela irrelevantní a nezávazný pro zdejší soud.

3.) Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

35. V tomto žalobním bodu žalobce zdůraznil, že podle § 125f odst. 4 silničního zákona lze projednat správní delikt pouze tehdy, pokud k tomu příslušný správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Toto ustanovení tak vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, je uvedeno, že: *„Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“*
36. Žalobce pokračoval, že *„V jiném řízení, kde byl pan Y. též označen jako řidič vozidla (a kde obviněného ze správního deliktu zastupovala shodná osoba, jako žalobce), správní orgán požádal Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky o lustraci a informaci k pobytu pana Y.“* (viz bod 63 žaloby). Z odpovědi vyplynulo, že pan Y. v minulosti neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, poslední údaj o pobytu pana Y. v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a že jmenovaný nepobývá v současné době v České republice a je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť je správně vyhoštěn s platností do dne 31. 12. 2009. Následně správní orgán požádal o lustraci pana L. Y. též Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, které mu sdělilo, že *„pan Y. byl uveden v evidenci nežádoucích osob do 22. 10. 2014, v současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno, z čehož má vyplývat, že pan Y. by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky.“* Jak krajský soud zjistil, vyjádření Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, je ze dne 10. 8. 2015 a spolu s informací o prověření v evidencích cizinců ohledně L. Y. od Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 21. 8. 2015, jsou obě listiny součástí správního spisu (viz č. l. 31 a 32).

37. Právě na základě těchto skutečností (výše zmíněných vyjádření mocenských orgánů) prvoinstanční správní orgán uzavřel, že „*pan Y. je nekontaktní a v době spáchání údajného přestupku se na území ČR nenacházel.*“ Dále uvedl, že zmocněncem žalobce „*je tato osoba uváděna v několika dalších spisových materiálech správních deliktů různých provozovatelů vozidel vedených na ODP Dvůr Králové nad Labem a jak je výše uvedeno, jedná se o osobu, která je správnímu orgánu nedostupná*“ (viz žalobní bod č. 66).
38. Správní orgán shledal sdělení zmocněnce žalobce FLEET Control, s.r.o., že vozidlo řídil právě řidič L. Y., za účelové označení osoby řidiče, který se v době spáchání přestupku nevyskytoval na území České republiky a obstrukční jednání ze strany zmocněnce. Konstatoval, že provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 silničního zákona. S tím žalobce nesouhlasí, když jeho závěr o nekontaktnosti pachatele přestupku má za nesprávný a předčasný. Správní orgán se měl v této věci obrátit na žalobce, neboť právě on označil pana Y. jako řidiče, a to s uvedením adresy, na které byl pan Y. – dle zjištění správního orgánu - neznámý.
39. V takovém případě ale bylo dle názoru žalobce jeho podání vadné, když trpělo nedostatkem náležitostí (správnou doručovací adresou). Vzhledem k tomu jej (či zmocněnce) měl správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat, aby tuto vadu odstranil. Zmocněnec žalobce by přitom tuto vadu (nedostupnost pana Y. na uvedené adrese), pokud by mu byla známa, odstranil, neboť jeho zmocněnec stále disponoval telefonním číslem a e-mailem na pana Y., a mohl tedy případně zjistit aktuální adresu pana Y., na které mu lze doručovat, nebo si s panem Y. mohl domluvit schůzku a písemnosti od správního orgánu mu osobně doručit, případně by správnímu orgánu toliko poskytl telefonní číslo nebo e-mail na pana Y. a další postup nechal na něm (viz žalobní bod č. 71).
40. Vzhledem k tomu žalobce konstatoval, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť podle § 37 odst. 3 správního řádu jej měl „*vyzvat k tomu, ať opraví své podání tak, že správnímu orgánu sdělí adresu, na kterou lze panu Y. doručovat, nebo jej alespoň kontaktovat*“. Protože správní orgán I. stupně uvedeným způsobem nepostupoval, neučinil podle žalobce nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tím měl podle žalobce porušit zároveň základní zásady činnosti správních orgánů, mj. zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, zásadu poučovací a zásadu součinnosti, neboť pokud správnímu orgánu bylo známo, že zmocněncem žalobce uváděná osoba je na sdělované adrese neznámá, měl o potížích s doručováním žalobce, resp. jeho zmocněnce, informovat ještě před vydáním rozhodnutí. Provozovatel vozidla se totiž může s označeným řidičem spojit i jiným způsobem, než pouze doručováním na adresu jeho pobytu.
41. Žalobce pokračoval s tím, že pokud bylo správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti známo, že pan L. Y. na dané adrese není kontaktní, tak mu měl ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona. Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu totiž „*Správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat*“. Podle § 25 odst. 1 správního řádu „*Osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.*“ Na podporu tohoto svého tvrzení odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 – 44, podle něhož:

„Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není vyloučeno ani tehdy, pokud se doručuje na adresu trvalého pobytu adresáta, kterou je adresa oblašovny [§ 2 písm. d) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech]. Doručení fikcí však není možné v situaci, kdy oblašovna nepřebírá výzvy o uložení písemnosti (§ 23 odst. 4 a 5 správního řádu z roku 2004). V takovémto případě správní orgán ustanoví adresátovi opatrovníka dle § 32 odst. 2 správního řádu z roku 2004.“

42. Za nesprávný označil žalobce též závěr správního orgánu, podle něhož se pan L. Y. nevyskytoval v době spáchání přestupku na území České republiky, neboť nevyplyvá ze zmiňovaných sdělení Ministerstva vnitra a Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Naopak je z nich zřejmé, že tyto orgány nemají o současném pobytu jmenovaného na území České republiky žádné informace. Ze skutečnosti, že určitá osoba nemá dle evidencí veřejné správy na území České republiky povolen pobyt, resp., že se v nich nevyskytuje, totiž nelze učinit závěr, že se taková osoba na daném území skutečně nevyskytuje (existují totiž i případy nelegálního pobytu). Z absence povolení k pobytu však nelze žádným způsobem dovozovat, že se určitá osoba na daném území nenachází, neboť to pouze značí, co by mělo být, nijak to však nevypovídá o tom, co je.
43. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupků a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:
44. *„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.*
45. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění

totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

46. *Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
47. *V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. Y., nar. X, X, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Jmenovaný totiž nereagoval na předvolání ze dne 17. 8. 2015, ze dne 4. 6. 2015 a ze dne 23. 7. 2015 k podání vysvětlení ve věcech podezření ze spáchání předmětných přestupků. Tyto písemnosti byly doručovány jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan L. Y. si je však nevyzvedl v úložní době a zásilky se vrátily správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilkách – doručenkách).*
48. *Právě na tuto nedbalost pana L. Y. je přiléhavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany*

nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“

49. Navíc třeba dodat, že krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. Y., nar. X, X, je uváděn zastupující společností FLEET Control, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních, jak bylo uvedeno např. již v rozhodnutích zdejšího krajského soudu sp. zn. 30 A 29/2016 nebo 30 A 38/2016, v nichž bylo řečeno, že:
50. *„Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Praha 1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L.Y., nar. X, bytem X (sp. zn. 2015/3334/SPRKSR/KOG, 2015/1888/SPRKSR/NOH, 2015/4900/SPRKSR/SCHZ, 2015/1165/SPRKSR/SCHZ, 2015/2505/SPRKSR/NOH, 2015/2092/SPRKSR/NOH, 2014/1701/SPRKSR/SCHZ, 2014/1918/SPRKSR/NOH, 2015/1961/SPRKSR/KAM, 2014/1274/SPRKSR/KOG, 2015/820/SPRKSR/NOH, 2015/2497/SPRKSR/SCHZ, 2015/6668/SPRKSR/NOH, 2014/1909/SPRKSR/NOH, 2015/4772/SPRKSR/SCHZ, 2015/7059/SPRKSR/NOH, 2015/4690/SPRKSR/NOH, 2015/5840/SPRKSR/NOH, 2015/2652/SPRKSR/NOH, 2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM). Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.“*
51. Další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřeními správního orgánu o odložení přestupkových věcí ze dne 16. 12. 2015. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
52. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 přestupkového zákona vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně daných přestupkových věcí, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 silničního zákona.
53. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? A pokud v žalobě zmínil, že při jednání o ní předloží důkaz o tom, že L. Y. měl na uvedené adrese schránku se svým jménem a byl v místě znám, neučinil tak.

54. Jak již ale bylo uvedeno výše, podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dozvěděl-li se proto správní orgán o spáchání daných přestupků dne 15. 3. 2015 a dne 7. 5. 2015, musel zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkových řízení proti panu L. Y. nejpozději do 60 dnů od těchto dat. K tomu však nedošlo, když žalobce na výzvy k zaplacení pokut odpovídajícím způsobem nereagoval. Třeba proto zdůraznit, že to byl sám žalobce, který svojí pasivitou zapříčinil marné uběhnutí zmíněné 60-ti denní lhůty ve všech třech přestupkových věcech. Krom toho uvedl správnímu orgánu takové údaje o řidiči předmětného vozidla, na jejichž základě neměl příležitost zjistit přestupce. Označil totiž za řidiče osobu, kterou nebylo možno úředně dohledat a ani jí doručovat úřední zásilky. Vzdor uplynutí uvedené 60-ti denní lhůty se správní orgán pokoušel označeného řidiče dále dohledat a kontaktovat jej, když mu zasílal předvolání k podání vysvětlení a o informace ohledně jeho osoby požádal Ministerstvo vnitra a Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje. Přesto zůstal pan L. Y. nekontaktní. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (L. Y.) a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupcích nezahájil a věci odložil.
55. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jediné přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
56. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. Y., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan L. Y. byl kontaktní a známý na uvedené adrese a že to při jednání doloží

důkazně, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.

57. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).
58. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupků, že další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „*podnikat veškeré možné kroky*“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

4.) Liberace

59. Obsahem této žalobní námitky bylo tvrzení žalobce, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 silničního zákona. Dle něho „*Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*“.
60. Uvedené žalobní tvrzení nemůže být důvodné již jen proto, že předmětné ustanovení se týká možnosti liberace provozovatele – právnické osoby (případně podnikající fyzické osoby) dle předcházejícího ustanovení § 125d silničního zákona. Žalobce vždy vystupoval jako osoba fyzická nepodnikající (viz např. plná moc k zastupování).
61. Následující tvrzení žalobce, že své vozidlo pronajmul zmocněnci, aby ten dané vozidlo dále dával do podnájmu třetím osobám, přičemž v nájemní smlouvě se zmocněnec zavázal zajistit, aby podnájemci vozidla neporušovali povinnosti ze zákona o silničním provozu, jsou rovněž irelevantní, když žalobce existenci těchto dokladů (smluv) ani vůbec neprokázal. V žalobě avizované důkazy o uzavření takové nájemní smlouvy mezi žalobcem a nájemcem a následně podnájemní smlouvy mezi nájemcem a panem Y., nebyly v průběhu soudního řízení předloženy. Žalobce tak zůstal jen u ničím nepodložených tvrzení, byť v žalobě prohlašoval, že uvedené smlouvy předloží při jednání soudu k provedení důkazu.
62. Pokud se jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odst. 5 této právní normy. Tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.
63. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobcem tvrzen nebyl.
64. Žalobce dále v rámci této žalobní námitky (byť poněkud nesystémově) vytkl orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, že pokud správní orgán rozhodoval na základě informace vyplývající z jeho úřední činnosti, tedy že zmocněnec žalobce označuje pana Y. jako řidiče i v jiných řízeních o správních deliktech, v nichž vystupuje jako

zmocněnec delikventů, jednalo se o podklad rozhodnutí, se kterým měl být žalobce seznámen a měl mít možnost vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Nicméně tato okolnost nemohla mít vliv zákonnost rozhodnutí. Již shora krajský soud při referování obsahu správního spisu popsal, jaké kroky podnikl správní orgán I. stupně, aby kontaktoval žalobcem označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Vpředu také krajský soud podrobně odůvodnil, proč dle jeho názoru správní orgán I. stupně podnikl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona.

65. Pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (viz na konci strany 5) v rozsahu toliko jediné věty konstatoval, že ze strany zmocněnce žalobce je osoba pana L. Y. uváděna v několika dalších spisových materiálech správních deliktů různých provozovatelů vozidel vedených na ODP Dvůr Králové nad Labem, jednalo se již o postřeh z hlediska skutkového i právního nadbytečný. Skutečnost, že pan L. Y. je osobu nekontaktní, byla totiž v předmětném správním řízení spolehlivě prokázána řadou jiných důkazů (viz shora). Jednalo se tedy o skutkově odlišnou situaci, než v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, jehož závěry tak nejsou na daný případ přílehlavé.
66. Jak již krajský soud uvedl, správní orgán nepochybil, pokud nezahájil řízení o přestupcích proti panu L. Y. a věci odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě, a pokud následně zahájil správní řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona s žalobcem coby provozovatelem vozidla, kterým byly spáchány přestupky. Dodatek správního orgánu, že má povědomost získanou na základě své úřední činnosti, že k obdobným závěrům dospěl i v řadě jiných správních řízení, která vedl, tak měl povahu ryze

doplňující, pro shora uvedené závěry nebyl významný. Nebyl proto způsobit jakkoliv negativně se dotknout práv žalobce a nemohl tedy ani být důvodem překvapivosti vydaného rozhodnutí.

5.) Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce

67. Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořil žalobce svou argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, jakož i rozsudky nadepsaného krajského soudu, Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Plzni, v žalobě konkrétně specifikovanými.
68. V tvrzeném pochybení spatřoval žalobce zkrácení svých práv dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
69. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne

16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatek správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

70. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění

důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

71. Pokud se žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek následně reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto:
72. „Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.

73. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.
74. I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).
75. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.
76. (-)
77. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.
78. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u

přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

79. *Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“*
80. *Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.*
81. *V posuzované věci byly podkladem správního deliktu přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Choustníkovo Hradiště a Dvůr Králové nad Labem, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Delikt ní jednání byla spolehlivě prokázána listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To ostatně žalobce vůbec nepopírá, když v žalobním bodu č. 114 uvádí, že: *Správní orgán prvního stupně sice vyrozuměl žalobce o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu...*“ To, že žalobce v rozporu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt svá práva nevyužil, nemůže ale vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.*
82. *Pokud pak žalobce v žalobním bodu č. 112 tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.*

83. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal (viz shora). Žalobce se mylí, pokud vytýká správnímu orgánu, že oznámení o provádění dokazování mimo ústní jednání měla obsahovat výslovné poučení o tom, že se tohoto dokazování může zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu musí být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
84. V případě jakýchkoliv pochybností navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, který v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale. Není tak nějakým prostým a obyčejným subjektem, nýbrž zmocněncem s patřičnými praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, podpořenými jistě i k tomu potřebnými znalostmi příslušných právních ustanovení. Nic takového se nestalo, naopak. Žalobce (jeho zmocněnec) neprojevil o účast při dokazování mimo ústní jednání sebemenší zájem. Nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

6.) Protiústavnost

85. Žalobce dále namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Srovnával přitom postavení provozovatele vozidla s odpovědností držitele zbraně. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.
86. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f silničního zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
87. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f silničního zákona, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle silničního zákona, nevybočuje z ústavních kautel.

7.) Nesdělení oprávněné úřední osoby

88. Žalobce závěrem namítal, že přestože jeho zmocněnec v odvolání výslovně požádal žalovaného „o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání“, žalovaný této žádosti nevyhověl, ačkoliv dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce (jeho zmocněnec) na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. Žalovaný proto postupoval v rozporu s citovaným zákonným ustanovením, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobce o sdělení oprávněných úředních osob ve věci žalobce nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Teprve z něho se žalobce dozvěděl, že oprávněnou úřední osobou je v dané věci Ing. L. G. Tímto postupem žalovaný vyloučil, aby žalobce s požadovanými informacemi naložil tak, jak měl v úmyslu (tedy zvážit, zda podá námitku podjatosti).
89. Žalobce označil tento postup žalovaného za nesouladný se základními zásadami činnosti správních orgánů. Má jej za obcházení zákona, neboť uvedeným postupem mu bylo fakticky znemožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Za situace, kdy informace o ní byly žalobci poskytnuty až spolu s rozhodnutím ve věci, muselo být žalovanému zřejmé (žalobce je přesvědčen, že to bylo cílem žalovaného), že již nebude moci účinně podat námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě.
90. Z tohoto důvodu žalobce namítal, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení podle něho nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Žalobce má za to, že důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.
91. Podle žalobce měla procesní vada spočívající v porušení § 15 odst. 4 správního řádu „za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce (resp. jeho zmocněnec) zcela legitimně očekával, že mu informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť tyto informace požadoval k úvaze o vznesení námítky podjatosti, kterou je relevantně možné podat právě před vydáním rozhodnutí ve věci samé.
92. Zcela pochopitelně pak žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť pokud žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda tyto nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, pročž zcela legitimně důvody svého odvolání nedoplňoval, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se i obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet“, případně „ztratit“ (viz body č. 128 a č. 129 žaloby).
93. Žalobce uzavřel tuto námitku s tím, že byl zkrácen na svém právu uplatnit své stanovisko v odvolacím řízení, resp. realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalované rozhodnutí tak pro něj bylo překvapivé, neboť zcela legitimně očekával, že před jeho vydáním bude žalovaným vyrozuměn o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v jeho věci. V tomto směru zároveň odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, podle něhož: „Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat.“

94. Krajský soud považuje za nedůvodnou i tuto námitku, kterou žalobce brojí proti tomu, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: *„Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.“*
95. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: *„...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“*
96. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné.
97. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje § 14 správního řádu.
98. Žalobce spojoval námitku podjatosti vůči Ing. L. G. s tím, že jmenovaný zvolil uvedený postup záměrně, s cílem zbavit jej možnosti vznést námitku podjatosti. A to prý zřejmě proto, že má k jeho zmocněnci negativní citový vztah, neboť vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.
99. K tomu třeba předně uvést, že byť žalobce uplatňuje námitku podjatosti, tak že ji nespojuje se žádnou rozumnou konkrétní skutečností. Žalobce pouze tvrdí, že by mohla být podjatost spojena „zřejmě“ s tím, že se jmenovaný setkává s jeho zmocněncem v řadě

dalších správních řízení, v nichž má značnou úspěšnost. Na tom, že jmenovaný vyřizuje opakovaně správní delikty, ale není nic podivného, je-li jeho náplní práce v jednom z oddělení žalovaného vyřizování dopravních přestupků a správních deliktů s nimi spojených. Ostatně, pokud by se touto optikou poměřoval výkon funkcí soudců nadepsaného senátu, mohlo by se argumentovat zcela nepodloženě stejně. Ing. L. G. si nevybíral agendu, kterou bude vyřizovat, byla mu přidělována jeho vedoucí. Dlužno přitom poznamenat, že stejnou námitku podjatosti vznáší zmocněnec žalobce v žalobách opakovaně nejen proti jmenovanému (viz např. věci spisových značek nadepsaného krajského soudu 30A 134/2016, 30A 135/2016, 30A 138/2016, 30A 141/2016 nebo 30A 147/2016), ale i proti dalším úředním osobám žalovaného, které vyřizují danou agendu, a to J. E. (viz např. věci spisových značek nadepsaného krajského soudu 30A 126/2016, 30A 128/2016, 30A 137/2016 nebo 30A 172/2016) či Mgr. J. K. (viz např. věc spisové značky nadepsaného krajského soudu 30A 125/2016).

100. O jakou úspěšnost či neúspěšnost ale vlastně jde, to žalobce vůbec neobjasnil. Jestli měla spočívat v tom, že Ing. L. G. je zklamán malou možností zamítat odvolání proti prvoinstančním správním rozhodnutím a potvrzovat je, oproti svým představám, a to v důsledku odporu zmocněnce žalobce ve správních řízeních pro jeho schopnosti? Nebo jeho rozhodnutí neobstála v následném soudním přezkumném řízení? O tom se lze nejenom dohadovat, ale tato námitka není především důkazně doložena.
101. Krajskému soudu v Hradci Králové pak nejsou uváděné okolnosti vůbec známy, když žádné evidence o nich si nevede.
102. Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že jmenovaná úřední osoba má poměr ke zmocněnci žalobce. Žalobce netvrdil, že by v dalších správních řízeních rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdil, že by se v těchto dalších správních řízeních dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení (ve kterém jde o pokutu ve výši 2.500 Kč za tři porušení zákona), resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakékoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho trestní postih.
103. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
104. Dle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.
105. Nutno též podotknout, že vychází-li tvrzení žalobce z údajných zkušeností (mluví o větším počtu správních řízení), tak i v případě, že by tato námitka byla shledána oprávněnou, tak by k ní stejně nebylo možno přihlídnout, neboť by byla uplatněna

zřejmě opožděně. Podle § 14 odst. 2 správního řádu totiž může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Žalobce prezentoval namítanou podjatost nikoliv jako případ jedinečný, ale trvající delší dobu, kdy již mohl jeho zmocněnec uvedenou námitku nejen uplatnit, ale především lépe střežit jeho práva. Tvrzené okolnosti, které jsou podle obsahu námítky důvodem podjatosti, by totiž musely být zmocněnci žalobce známy již dříve.

106. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

107. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. ledna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J. L.

